لوح طب

حضرت بهاءالله

نسخه اصل فارسی

لوح طب - حضرت بهاءالله - بر اساس نسخه موجود در "کتابخانه آثار بهائی" در مرکز جهانی بهائی – شمارهٔ ۵۵۱

قد نزل لاحد من الاطبّآء علیه بهآء الله

هو الله الاعلم

لسان القدم تنطق بما یکون غُنْیة الاَلبّآء عند غیبة الاطبّآء قل یا قوم لا تأکلوا الّا بعد الجوع و لا تشربوا بعد الهجوع نعم الرّیاضة علی الخلآء بها تقوّی الاعضآء و عند الامتلآء داهیة دهمآء لا تترک العلاج عند الاحتیاج و دعه عند استقامة المزاج لا تباشر الغذآء الّا بعد الهضم و لا تزدرد الّا بعد ان یکمل القضم عالج العلّة اوّلاً بالاغذیة والّا تجاوز الی الادویة ان حصل لک ما اردت من المفردات لا تعدل الی المرکّبات دع الدّوآء عند السّلامة و خذه عند الحاجة اذا اجتمع الضّدّان علی الخوان لا تخلطهما فاقنع بواحد منهما بادر اوّلاً بالرّقیق قبل الغلیظ و بالمایع قبل الجامد ادخال الطّعام علی الطّعام خطر کن منه علی حذر و اذا شرعت فی الاکل فابتدء باسمی الابهی ثمّ اختم باسم ربّک مالک العرش و الثّری و اذا اکلت فامش قلیلاً لاستقرار الغذآء و ما عسر قضمه منهیّ عند اولی النّهی کذلک یأمرک القلم الاعلی اکل القلیل فی الصّباح انّه للبدن مصباح و اترک العادة المضرّة و انّها بلیّة للبریّة قابل الامراض بالاسباب و هذا القول فی هذا الباب فصل الخطاب ان الزم القناعة فی کلّ الاحوال بها تسلم النّفس من الکسالة و سوء الحال ان اجتنب الهمّ و الغمّ بهما یحدث بلآء ادهم قل الحسد یأکل الجسد و الغیظ یحرق الکبد ان اجتنبوا منهما کما تجتنبون من الاسد تنقیة الفضول هی العمدة ولکن فی الفصول المعتدله و الّذی تجاوز اکله تفاقم سقمه قد قدّرنا لکلّ شیئ سبباً و اعطیناه اثراً کلّ ذلک من تجلّی اسمی المؤثّر علی الاشیآء انّ ربّک هو الحاکم علی ما یشآء قل بما بیّناه لا تتجاوز الاخلاط عن الاعتدال و لا مقادیرها عن الاحوال یبقی الاصل علی صفآئه و السّدس و سدس السّدس علی حاله و یسلم الفاعلان و المنفعلان و علی الله التّکلان لا اله الّا هو الشّافی العلیم المستعان ما جری القلم الاعلی علی مثل تلک الکلمات الّا لحبّی ایّاک لتعلم بانّ الهمّ ما اخذ جمال القدم و لم یحزن عمّا ورد علیه من الامم و الحزن لمن یفوت منه شیئ و لا یفوت عن قبضته من فی السّموات و الارضین

یا طبیب اشف المرضی اوّلاً بذکر ربّک مالک یوم التّناد ثمّ بما قدّرنا لصحّة امزجة العباد لعمری طبیب الّذی شرب خمر حبّی لقآئه شفآء و نَفَسه رحمة و رجآء قل تمسّکوا به لاستقامة المزاج انّه مؤیّد من الله للعلاج قل هذا العلم اشرف العلوم

کلّها انّه لسبب الاعظم من الله محیی الرّمم لحفظ اجساد الامم و قدّمه علی العلوم و الحکم ولکنّ الیوم یوم الّذی تقوم علی نصرتی منقطعاً عن العالمین قل

یا الهی اسمک شفآئی و ذکرک دوآئی و قربک رجآئی و حبّک مونسی و رحمتک طبیبی و معینی فی الدّنیا و الآخرة و انّک انت المعطی العلیم الحکیم

جمیع احبّا را من قبل الله تکبیر برسانید بگو الیوم دو امر محبوب و مطلوب است یکی حکمت و بیان و ثانی الاستقامة علی امر ربّکم الرّحمن هر نفسی باین دو امر فایز شد عند الله از اهل مدینهٔ بقا محسوب و مذکور چه که باین دو امر امر الهی ما بین عباد ثابت شده و خواهد شد چه اگر حکمت و بیان نباشد کلّ مبتلا خواهند شد در اینصورت نفسی باقی نه تا ناس را بشریعهٔ احدیّه هدایت نماید و اگر استقامت نباشد نَفَسِ ذاکر مؤثّر نخواهد بود بگو ایدوستان خوف و اضطراب شأن نسوان است و اگر احبّای الهی فی الجمله تفکّر نمایند در دنیا و اختلافات ظاهرهٔ در او لا یخوّفهم سطوة الّذین ظلموا و یطیرنّ باجنحة الاشتیاق الی نیّر الآفاق این عبد آنچه از برای خود خواستهام از برای کلّ دوستان حقّ خواستهام و اینکه بحکمت و حفظ امر شده و میشود مقصود آن است که ذاکرین در ارض بمانند تا بذکر ربّ العالمین مشغول شوند لذا بر کلّ حفظ نفس خود و اخوان لامر الله واجب و لازم است و اگر احبّا عامل بودند بآنچه مأمورند حال اکثر من علی الارض بردای ایمان مزیّن بودند طوبی از برای نفسی که نفسی را بشریعهٔ باقیه کشاند و بحیوة ابدیّه دلالت نماید هذا من اعظم الاعمال عند ربّک العزیز المتعال و الرّوح علیک و البهآء علیک